

er. Derfor skal jeg erklære for den høitærede Formand, at jeg tager Underændringsforslaget Nr. 83 tilbage.

Formanden: Jeg skal da spørge, om Nogen optager dette Ændringsforslag under Nr. 83. (Ophold.) Da Ingen optager det, er det saaledes bortfaldet. Det ærede Medlem har fremdeles Ordet.

Berg: Jeg har hermed udtalt, hvad jeg for Dieblisset kunde have at sige om de foreliggende Ændringsforslag.

Justitsministeren: Jeg maa dog supplere det ærede Medlems Citat af Lovudkastets Motiver ved at oplæse, hvad der følger efter det, han oplæste. Der staaer nemlig: „Da disse Corps imidlertid nødvendig i en nær Fremtid enten maae ophæves eller omdannes saaledes, at de bringes i en nærmere Forbindelse med Hærens Forstærkning, maa Ministeriet ansee det for rigtigst, at Medlemmernes Forpagelse for Indkaldelse til Forstærkningen vedbliver, indtil der kan tages en endelig Beslutning med Hensyn til disse Corpsers fremtidige Stilling (jvfr. Udcastets § 64).“ Jeg troer altsaa, at det er med fuldkommen Uret, naar den ærede Taler har troet i Motiverne at kunne finde Tilslutning til det Ændringsforslag, han har stillet. Jeg har desuden baade under første Behandling og under den Conference, jeg har havt den Ære at have med Udvalget, gjort gjældende, at jeg fandt det rigtigst at lade dette Forhold ligge, indtil Omorganisationen af Borgervæbningen i Kjøbenhavn, der, som jeg har oplyst, er Gjenstand for Forhandling mellem Justitsministeriet og Krigsministeriet, er bleven sat iværk.

Solstein: Da Tiden er saa langt fremrykket, er jeg næsten undseelig ved at gjøre Krav paa de ærede Medlemmers Opmærksomhed, men jeg skal fatte mig meget kort. Det, jeg kunde ønske at udtale, angaaer Forslaget under Nr. 59. Jeg kom ikke tilorde i Formiddags, da Ændringsforslaget under Nr. 2 var under Forhandling, men jeg kunde dog ønske at fremsætte enkelte Bemærkninger, som

ikke isorveien ere hørte. Den ærede Ordfører udtalte sig meget bestemt imod det Princip, som ligger til Grund for disse Ændringsforslag, og den høitærede Minister ligeledes. Forslaget under Nr. 2 er nu vedtaget, og begge de nævnte ærede Herrer have meent, at det vilde være en nødvendig Conseqvents deraf, at man burde stemme imod Forslaget under Nr. 59. Jeg skal indrømme, at man, naar man seer Sagen fra et strengt Conseqvents-Standpunkt, kan komme til denne Slutning, men jeg maa dog minde om et gammelt latinist Ordsprog, der oversat paa Dansk siger, at naar man driver Conseqventsen til en vis Grad af Overlighed, kommer man til Inconseqvents, og jeg troer, at dette med Rette kan gjøres gjældende i det foreliggende Tilfælde, thi, fordi vi have vedtaget Ændringsforslaget under Nr. 2, er der virkelig ingen Nødvendighed for at stemme imod Ændringsforslaget under Nr. 59. Jeg forstaaer meget vel, at ærede Medlemmer, der i høi Grad have været imod Ændringsforslaget under Nr. 2, saavel som den høitærede Justitsminister ikke ville have Forslaget under Nr. 59 vedtaget, fordi der derved vil gives en forøget Sandynlighed for atter at faae det Hele omgjort, men jeg troer virkelig, at naar ærede Medlemmer ønske at beholde den Bestemmelse, som kom ind ved Forslaget under Nr. 2, gjøre de Klogt i at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 59. Jeg har min egen Betragtning af denne Sag, idet jeg hører til det lille Mindretal af 17, der stemte imod Forslaget under Nr. 2, og som blev overstemt af de 77. Hvorledes Udsaldet nu vil blive med Hensyn til Forslaget under Nr. 59, skal jeg lade staae hen, idet jeg kun skal gjøre opmærksom paa, at der foruden det, jeg her har anført, dog i Virkeligheden, hvad der maaskee kan være af Interesse for dem, som ønske denne Sag fremmet, er en betydelig Forskjel mellem de to Forslag. Bestemmelsen i Forslaget under Nr. 2 vilde, saaledes som de factiske Forhold ere, virkelig meget sjældent komme til at berøre den til Embede bestillede Præst; den vilde undertagelsesviis kunne komme til at ramme ordinerede Catecheter, men vistnok meget sjældent nogen egentlig Sognepræst; naar vi tage Aldersfor-